

Ingen kärlek som syskonkärlek

av: K.J. Andersson

Fortsätt intala dig att det var din idé, din lilla bortskämda skitunge! Vad du än lyckas få omvärlden att tro så är det JAG som är hjärnan i familjen. Jag, och ingen annan. Bara för att du kan lägga huvudet på sned och med oskuldsfull blick lägga fram alla mina lysande filosofiska funderingar som dina egna så betyder inte det att du har något att komma med, du som aldrig tänkt en originell tanke i hela ditt liv!

Vi var ett så bra lag en gång i tiden; jag var hjärnan, storebror musklerna och du charmen. De Tre - tillsammans var vi oslagbara. Men nu, nu är det som om jag inte fanns, som att jag aldrig funnits. Det är bara ”Lilla Bocken Bruse & Stora Bocken Bruse”, som om de glömt bort att för att vara De Tre Bockarna Bruse så behövs det en Mellanbock också. Mig hastar de förbi, om jag ens blir ihågkommen över huvud taget. Men vänta du bara. Ingen av er minns varför mamma sa åt oss att hålla oss borta från sätern på andra sidan forsen. Men jag minns. O ja. Så skutta du fram längs stigen lillebror, lyckligt ovetande om vad som väntar.

’Är det den bron vi ska gå över? Ser den inte lite murken ut? Jag vet inte om jag vågar gå över den. Klarar den verkligen oss?’

Hoppas jag inte tog i för mycket, blev för uppenbar. Vore retligt om planen skulle falla så nära mållinjen.

’Ärru feg eller?’

’Ja, jag är lite försiktig av mig, alla kan inte vara stora och modiga som du.’

’Det är inget att be om ursäkt för, jag förstår vad du menar. Den ser ju inte ut att vara ny direkt. Det är nog bäst att vi går över en åt gången, för att vara på den säkra sidan. Jag kan börja, jag väger ju trots allt minst.’

Trippa på du lillebror, och visa precis hur säkert det är att gå över bron. En mullrande röst! Hör inte orden. Lillebror stannar, nu kan det inte dröja länge. Varför dröjer det så länge? Pratar de? De pratar med varandra! Vem pratar han med? Varför kan jag inte höra vad de säger, varför måste han stå så långt ut? Han fortsätter skutta över bron, varför händer det inget? Hur kunde han komma över på andra sidan sådär? Jaja, jag kommer, sluta vinka! Ljög mamma för oss när vi var små? Kanske var det inget troll som bodde under bron? Eller så har det kanske flyttat? Eller dött?

’VEM ÄR DET SOM KLAMPAR PÅ MIN BRO?!’

’Öh, va? Det är jag, Mellanbocken Bruse, hurså?’

’DÅ KOMMER JAG OCH ÄTER UPP DIG!’

Helvete, helvete, helvete! Den lilla skiten har överlistat mig och lurat mig i min egen fälla. Hur kunde jag vara så dum?! Det var såklart det de pratade om när han stod där på bron på lagom avstånd så att jag inte hörde! Nu står han där och ler och ses sådär djävulskt självgod ut som bara

han kan. Kom igen nu, skärpning. Fokusera, tänk, hitta en lösning.

”Öh, nej, nej, nej... ta inte mig...”

Snälla, snälla, snälla Get i himmelen om jag klarar mig ur det här så lovar jag att aldrig ens tänka en elak tanke om mina syskon, inte mot någon! Vad gör lillebror? Han viftar och pekar, pekar på... på storebror som står där på andra sidan och väntar. Ja! Jag kan ropa på honom, så kommer han och räddar mig! Nej, nej, det går inte, han skulle inte hinna fram innan det var för sent. Men jag kanske kan...

’...ta den som går efter mig. Ta den stora bocken, stor och fet och tjock e’n.’

Det blev tyst under bron. Hoppas storebror inte hörde det där, då får jag smaka horn och klövar i flera veckor om jag kom levande härifrån. Vågar jag röra mig? Ett steg, det gick bra, två och tre också. Snabbt iväg nu, fem meter kvar, jag kan klara det, tre meter, inte vända mig om, det är då man blir tagen, när man ser sig om istället för att springa, en meter, kom igen inte halka nu, över! Ja, ja, ja, jag är över! Tack gode Get i himmelen, jag ska inte glömma det här! Gräset känns ljuvligt under mina klövar! Åh, min kära lillebror! Men vad tittar han på?

’Nej storebror, stanna där du är, kom inte hit!’

Han hör mig inte. Han är för långt ute på bron för att vända, och han har ingen bror att köpa sig fri med. Jag kan inte titta. Snart har jag bara en bror. Min fina lilla lillebror och jag kommer vara ensamma i den stora hemska världen. Och hur ska vi ta oss hem? Över bron kan vi ju inte gå. Åh, varför kan man inte blunda med öronen, vill inte höra trollets avgrundsvrål och klappret av flyende klövar. Stackars storebror, han hade aldrig någon chans. För honom var ödet utmätt. Så tyst det blev. Jag vågar fortfarande inte titta. Men tänk om trollet är på väg hit för att få en dessert till skrovålet?! Måste våga!

’Storebror?! Hur...’

’Stånga ´n i forsen.’

’Så... bra. Jättebra! Underbart, vilken tur...’

’Kom så går vi, vi kan prata mer om det sen. Jag blev jättehungrig av allt snack om att bli uppäten. Är det inte bättre då, om vi ser till att komma fram till sätern och själva äter upp oss?’